СВОБОДА

УКРАЇНСЬКИЙ ДНЕВНИК

УРЯДОВИЙ ОРГАН ЗАПОМОГОВОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНЬОГО СОЮЗУ В ЗЛУЧЕНИХ ДЕРЖАВАХ АМЕРИКИ.

ТРИ ЦЕНТИ — РІК XL. Ч. 60. — Джерзи Сити, Н. Дж., понеділок, 14 березня 1932.

SVOBODA

UKRAINIAN DAILY

OFFICIAL ORGAN OF THE UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION, Inc.

VOL. XL. — No. 60. — Jersey City, N. J., Monday, March 14, 1932. — THREE CENTS.

ЗАБЕРУТЬ МАРИНАРІВ З НІКАРАГВИ ЩЕ В ТІМ РОЦІ, КАЖЕ СТИМСОН

ВАШИНГТОН. — Секретар стейту, Генри Стимсон, заявив, що Злучені Держави не хочуть мішатись у внутрішні справи держав Центральної й Полудневої Америки і з тої причини стягнуть до кінця грудня біжучого року решту американських маринарів з Нікарагви.

ХОЧУТЬ ПОСТАВИТИ ФОРДА ПЕРЕД СУД.

ДІТРОИТ. — „Арена Гарденс" заповнилися якими 5,000 присутними, котрі прийшли послухати гарячих бесідників, що обговорювали демонстрацію перед заводами Форда, підчас якої вбито 4 безробітних.

Комуністичні бесідники домагалися поставити Форда перед суд, та домагатися від нього відшкодування для жертв демонстрації. Домагалися теж усунення з уряду мейора міста Дітройту та заведення совітської влади в Злучених Державах.

Комуністів було на вічу мало, бо більшість це були робітники та молоді хлощі й дівчата, котрі з комунізмом не мають нічого спільного. Яких 1,000 робітників стояли на дворі, бо галя була переповнена.

ПРЕЗИДЕНТА ПОІНФОРМОВАНО ПРО МОКРУ ПЛЯТФОРМУ НЮ ДЖЕРЗИ.

ВАШИНГТОН. — Сенатори Кін і Барбур зі стейту Ню Джерзи повідомили президента Гувера, що республиканський стейтовий комітет рішив поперти його кандидатуру на президента, але разом з тим заявився за знесення прогибіції. Вони подали далі, що з голосування, яке переводить „Літерарі Дайджест", виходить, що в Ню Джерзи є 5 осіб за знесення прогибіції проти одної яка попирає прогибіцію.

Президент вислухав те все, але не дав ніяких коментарів.

ПОЛІЦІЯ ВІДЗИВАЄТЬСЯ В СПРАВІ ДИТИНИ ЛИНДБЕРГІВ.

ТРЕНТОН. — Поліційна влада стейту Ню Джерзи розіслала до всіх стейтів відозви, в яких просить подавати інформації в справі викрадення дитини Линдбергів з тим, що гарантує тайну щодо виявлення осіб, котрі дадуть такі інформації.

ЗАКІНЧИЛИ З ПОСПІХОМ НАРАДИ ЛЕГІСЛЯТУРИ.

ОЛБАНІ. — Ще ніколи не замкнено так скоро нарад легіслятури, як цього року. Сталося це тому, що всі боялися ухвалювати евентуальні дальші видатки та накладати нові податки. Вже й так не могли собі посли дати ради з лабіїстами, які крутились у великім числі та намагалися не допустити до підвищення податків від тяжких троків і босів.

НЕ ХОЧУТЬ ЗГОДИТИСЯ НА ПОДАТОК ВІД ПРОДАЖЕЙ.

ВАШИНГТОН. — Демократи роблять ріжні перешкоди, щоб не допустити до ухвалення запропонованого урядом 2.25% податку від продажей, на який погодилися лідери обидвох партій.

ВОКЕР УТРАТИВ ПРИТОМНІСТЬ.

НЮ ЙОРК. — Мейорови Вокерови пробували серце. При лікарських оглядинах він зімлів, але скоро відзискав притомність та пішов проводити нарадами, які тревали дві години.

СУДЯТЬ АГЕНТІВ ЛИНДБЕРГА ЯК БУТЛЕГЕРІВ.

БРУКЛИН. — Сальватор Спітейл і Ірвінг Біц, генгстери, котрі шукали дитини Линдберга, відповідають перед судом за пачкування алькоголю.

Кажуть, що вони впали в Дітройті на слід пропавшої дитини.

ДЕПРЕСІЯ ЯК НАСЛІДОК НЕВІДПОВІДНОЇ РЕКЛЯМИ.

ФИЛАДЕЛФІЯ. — Д-р Клайд Мілер, професор Колюмбійського університету, доказує, що загальна депресія наступила через невідповідну рекляму. І так, каже він, у 1928 р. представляли Гувера як тєнія, що вибавить Америку і світ, а тепер ті, що так говорили, є розчаровані. Від 1910 до 1920 р. люди думали, що як заведуть прогибіцію, то тюрми стануть порожними, а тепер бачать, що в них не стає місця для проступників. В 1929 р. банкірі заповідали, що добрі часи щойно зачинаються, а тепер стоїмо над берегом економічної пропасти. Від 1900 р. покладають многі великі надії на модерні школи, а тепер переконуються, що й вони заводять.

У всіх тих випадках, каже Мілер, не говорено правди, і це тепер мститься.

ФРАНЦІЯ РІШАЄ ПРО ВІЙНУ ЧИ МИР.

ПРОВІДЕНС (Род Айленд). — Генри Моргентав, бувший амбасадор до Гуреччини, каже, що мир чи війна в Европі залежить від того, як Франція буде покористуватися своєю військовою, політичною і фінансовою гегемонією.

ВІК КОМАНДАНТІВ ЧЕРВОНОЇ АРМІЇ.

Сучасний командант чєрвоної армії, Ворошилов, не тільки вишколив цілі кадри молодих старшин, але й високі становища в армії заміняв молодими старшинами. Його адютант Тугачевський має 38 літ, а в царській армії він ще не був старшиною. Другий його співробітник, Левічов, що скінчив тепер військову академію, має 40 літ. Орлов у часі світової війни був підхорунжим, тепер має 35 літ, і є головнокомандуючим воздушної фльоти. Його помічник Алксім має 34 роки. Ці молоді команданти, виховані в ленінському, чи пак у сталінському дусі, є запорукою здатности червоної армії.

НЕ ВИТРИМАЛИ...

„Газета Поранна" з 30-го січня ц. р. у вступній статті п. н. „Погана прислуга" виливає свою злість на посольку Мілену Рудницьку за те, що вона — як це подали польські часописи, а що правдоподібно минається з правдою — внесла до Союза Націй нову скаргу в справі конскрипції. „Газета Поранна" стверджує, що конскрипція відбувалася як слід.

„Хід загального спису людности — читаємо там — ми уважно слідили, що аби ціла та дорога та важна процедура мала якусь вартість, мусить дати правдиві висліди. Після конскрипції ми не завагалися підчеркнути, що назагал все відбулося так, як слід: **поважно, спокійно, обективно**". (Підчеркнення „Г. П.").

Не потребуємо писати про ту „обективність", — це усім відома справа. Не дивуємося також, що „Газета Поранна" так пише. Бо ми добре знали, що в той час, коли „Г. П." містила статті Борковського чи інші, в яких говорилося про „інше" відношення до України та української справи, то це був на меншу міру тойсам крок, що й воєвідська конференція і декларація міністра Перацького чи його попередників. Щоби виглядало, що щось робиться. Для всіх тих, що вірили в „новий курс", „Газети Поранної", остання стаття хай буде знаком, що редактори „Г. П." в тім курсі не витримали. — („Новий Час").

СУДДЯ ЗНАЄ, ЗА ЩО КАРАЛИ ПРИ ВІЙСЬКУ ЮТЬ.

В чортківськім суді відбулася дня 18. січня 1932 р. розправа до Ч. П. К. 1286/31. На розправу явився Іван Михайлюк, як пошкодований іменем нелітньої Ярослави Михайлюк, яку побив Евген Сроковський. Розправу вів суддя Цисак. При списуванню генерала подав Сроковський, що він є релігії рим.-кат., а народности української. На питання судді, чому не відповідає по польськи, заявив обвинуваченний, що він по польськи не вміє. На це сказав суддя: „То цен бендзе капрал пшн войску біць по писку за то, же ти Поляк, а не умєш по польску мувіць".

ХОТІЛИ ЗНАТИ ПРАВДУ.

„Правда" доносить, що робітники одеської фабрики „Червоний сигнал" хотіли довідатися правди від жидівського робітника Шахтмана й мали його розжарених залізом.

НОВИЙ НЕТАКТ ЛЬВІВСЬКОГО РАДІЯ.

Львівське радіо надавало 27. січня ц. р. авдицію „Львині серця" з музикою дир. Солтиса та з змісту п. Петріого на спомин облоги Львова військом гетьмана Хмельницького. Поминаючи перекручування історичних фактів і перелітання їх наявною брехнею, не можемо здержатися від висловлу обурення під адресою радія. Управа радія не перевірює виконавців і тим дозволяє їм на такі вигуки під адресою військ великого українського гетьмана як: „потри" гайдамаки, бандити, черні і хами". Чи не вернулись часом часи Заглоби з його розумом і стилем? Коли хтось не вважає потрібним шанувати чужі історичні цінности та мати зрозуміння для них і руководитись лише злістю ненавистю, то це його річ. Але прохаємо бодай не легковажити собі й не провокувати тисячів українських абонентів, „співгосподарів" цієї землі. — („Діло").

МАТИ ВБИЛА СВОЇГО НЕПІЗНАНОГО СИНА.

В маленькому місточку на пограничі Чехії і Німеччини біля Чеського Ліса трапилася жахлива історія. Пропавший австрійський жовнір повернувся з Сибіру до „родинного міста, де ніхто його не пізнав. Він дав себе пізнати коршмарєви й хотів зробити своїм родичам несподіванку. Зайшов до їх хати та просив, щоби його переночували. Ці прийняли його, а мати підчас сну почала переглядати його клунок, де знайшла багато грошей. Стала намовляти свого чоловіка, щоб убив незнайомого, який має багато грошей. Чоловік, вагаючись, пішов до коршмаря, який відкрив йому тайну, що цеж його син. Старий вернувся до дому й застав уже трупа сина, якого грошелюбна мати, не пізнавши, що це її син, замордувала.

ПОКИДАЄ МОНАСТИР.

19-літня жидівочка Берта Унгер скорошилася була до монастиря Василіянок, бо родичі не позволяли їй вийти заміж за 43-літнього Василя Яроша. Тепер суд у Прухніку позволив їй повінчатися з учителєм Ярошем і вона мотиме покинути монастир.

ОПЕРУВАВ САМ СЕБЕ.

Селянин Георгій Дамян з околиці Яс (Румунія) зранив собі руку й прийшов до лікаря за помічю. Лікар стверднв, що рана затровна й що треба руку амнутувати. Але селянин не мав грошей на операцію і пішов з нічим додому. З розпуки виконав він сам операцію при помочи бритви. По цій „операції" він жив ще два дні і вмер серед страшної муки.

ПРОФ. Б. ЛЕПКИЙ У ВИЛЬНІ.

Дня 23-го січня ц. р. заїхав до Вильна проф. Б. Лепкий з Кракова зі своїми відчитами: „Сучасна українська література" та „Тарас Шевченко", які відбулися в салі Т-ва Дослідів над Східною Европою. Публики було досить багато, а цікаві та глибоко продумані відчити Шан. Прелегента поширили зацікавлення виленського громадянства українською справою, а зокрема лектурою.

КНЯЖНА КОРИБУТ-ВОРОНЕЦЬКА ОБМАННИЦЯ.

У Варшаві добродій Кіпер позичив кн. Воронецькій 10,000 золотих на векслі. Княжна дала до „Захенти Штук Пенкних" кілька цінних образів, як застав на позичену квоту. Прийшов реченець — княжна векслів не викупила й вони пішли до протесту. На другий день, як минув реченець платности, Воронецька забрала свої образи з „Захенти" до хати. „Захента" нічого не знала, що векслі княжни запротестовані, і їй образи віддано. Коли Кіпер пішов по образи — справа виявилася. Кіпер подав справу до суду.

КОЛИ СЛУХАЮТЬ ДУРНОГО РОЗУМУ.

По деяких селах на Буковині арештовано багато молодих людей за комуністичну пропаганду. Большевицькі агітатори замановали молодих хлопців, давали їм читати большевицькі газети й вчили їх, як робити повстання, різати інтелігенцію й інші глупости. Агітаторам вдалося втекти, а сільським хлопцям прийдеться покутувати за дурний розум.

ЯК ОБІЙШЛИСЯ ЛЮДИ З ВІДЬМОЮ.

В повіті Бігор у Семигороді померла 68-літня жінка, Марія Дутеї. Вона була нешлюбною жінкою старця Мирона Амброша. По її смерти говорило ціле село, що померша буде певно страшною відьмою. Вона, казали люди, опустить гріб і буде певно теоризувати чоловіка та інших селян. Тому то була потреба переведення на померший цілого ряду операцій. Щоби вибідрати померший усяку можливість покидати гріб, утяв Мирон відьмі „хвіст". Це зробив він у цей спосіб, що вирізав померший кусок мяса. Опісля положив її в уста 7 камінців із 7-мох потоків. Тіло прибили цвяхом до труни. Ноги звязали диким виноградом і насипали в труну грису — щоби померша вийшла тоді з гробу, коли вона скінчить числити гріс!

ОБРАЖЕНИЯ КРАСЕНЬ.

В Парижі один молодець, Жорж Дікер, лагідний, скромний і гарний, зробив собі у фотографа знимку в позі старинного героя в одязі Адама. Цю знимку він хотів заховати собі на старість на памятку своїх молодих літ. Недискретний фотограф виставив знимку на фотовиставці. Ображений і засоромлений Жорж подав його до суду, і фотограф заплатив йому 10,000 франків та звернув усі знимки.

РЕВІЗІЇ В ЯВОРІВЩИНІ.

Поліція переводить по селах Яворівщини, як напр. в Грушові, Шепіотах, численні ревізії, головно у людей, що повернулися зі сезонових робіт з Німеччини. Поліція шукає брошур, у яких мають бути описані події з осени 1930 р. Знайдені брошури забирає.

ФАЛЬШИВНИКИ ГРОШЕЙ.

Біля Сосновця викрили цілий гурт спільників, що підробляли 5 і 2 золотівки. Цей гурт рекрутувався з чотирох повітів під проводом Невяджа. Вони вже встигли пустити в обіг кілька тисяч штук фальсифікатів.

ЛІГА НАЦІЙ ХОЧЕ ПОМИРИТИ ЯПОНЦІВ З КИТАЙЦЯМИ

ВИЗНАЧЕНО СПЕЦІЯЛЬНУ КОМІСІЮ З ПРЕДСТАВНИКІВ 19 ДЕРЖАВ.

ЖЕНЕВА (Швайцарія). — Загальні збори Ліги Націй ухвалили розолюцію, на основі якої Ліга Націй хоче осягнути замирення між Китаєм та Японією в шанґайському районі. Для переведення в життя цієї резолюції Ліга Націй вибрала спеціяльну комісію, до якої ввійшли представники 19 держав, переважно тих, яких делегати в Лізі Націй гостро критикували Японію.

Підчас голосування над резолюцією японська та китайська ділегація стрималися від голосування, бо „не мали відповідних інструкцій" від своїх урядів. Але при виборах до комісії обидві делегації голосували. В колах Ліги Націй сподіваються, що вибрана комісія закінчить свою працю з успіхом, тимбільше, коли Америка заявила, що вона рішучо буде підтримувати роботу комісії в напрямі переведення в життя резолюції Ліги Націй.

КИТАЙЦІ СТРІЛЯЛИ НА РАДЯНСЬКУ ТЕРИТОРІЮ.

МОСКВА (СССР). — З Благовіщенська над Амуром повідомляють, що в Манджурії, на другому березі Амура, вибухло повстання серед китайських жовнірів. Повстання спрямоване проти Генерала Ма, що перейшов на сторону японської політики.

Жовніри нападали на сторонників „незалежної" Манджурії, а також на Японців і чужинців. Ворохобники розгромили деякі крамниці, банки та установи. Є також жертви в людях. Кулі ворохобників перелітали через ріку й падали в Благовіщенську. Російський уряд буде рішучо протестувати проти того, що китайські кулі загрожують життю радянських громадян на радянській території.

ЗНОВУ БОЇ БІЛЯ ШАНҐАЮ.

ШАНҐАЙ (Китай). — В районі Кятінґу, недалеко від Шанґаю, знову прийшло до сутички між японською кінною та китайськими військами. Японці кажуть, що Китайці їх заатакували, але змушені були відійти на свої позиції зі значними стратами.

Позатим у шанґайському районі останніми днями досить спокійно. Пять американських торпедовців відплили з Шанґаю. Три вернулися на Філіппіни, один поплив угору по ріці Янґце, а один пішов до Сватова. Це вказує на те, що ситуація під Шанґаєм значно полекшала.

НЕДОСІВ У РОСІЇ.

РИГА (Латвія). — Радянська преса повідомляє, що селянське населення не спішиться з підготовкою до весняних посівів. По всій Росії підготовка лишилася позаду плянів. Так, наприклад, на Україні підготовка до посівів виконана лише на 40%, а в Казакстані на 18% проти плянів.

Минулої осени також був значний недосів озимого збіжа, а тому тепер складається дуже поважна й загрожуюча ситуація на збіжевому фронті.

ШУКАЮТЬ ДИТИНИ ЛИНДБЕРҐА НА ПАРОПЛАВАХ.

ПАРИЖ (Франція). — На пароплаві „Президент Рузвелт", що прийшов до Гамбурґа, знаходиться дитина, схожа на сина Линдберґа. Поліція післала радіо-фотографію до Америки на розпізнання дитини батьками. З дитиною арештований пасажир Скандинавець, який називає себе її батьком.

Таксамо обшукано пароплав „Ілль де Франс", що прийшов з Ню Йорку до Гавру. На інших пароплавах, які прибувають з Америки в європейські порти, шукають сина Линдберґа, переглядаючи всіх дітей.

ЗАБИЛИ ШПИГУНКУ.

ГЕЛЬСІНҐФОРС (Фінляндія). — Міна Кравчер, яку поліція вважає інтернаціональною шпигункою, впала жертвою своєї професії. Її знайдено з простріленою головою в її власнім помешканню. Вона, 35-літня красуня, знала багато секретів фінляндських фашистів.

Останніми часами Кравчер пересварилася з фашистівським проводарем, ґенералом Валеніюсом, і нахвалювалася, що видасть поліції фашистівські секрети, а особливо тих, що фінансують фашистівський рух у Фінляндії.

НЕ БУДУТЬ УЧИТИ РЕЛІҐІЇ.

МАДРИД (Еспанія). — На основі нової конституції республики президент Замора видав декрет, яким заборонено вчити дітей релігії в усіх державних школах Еспанії. Перший раз в історії цивілізованої Еспанії сотки тисяч шкільних дітей лишаться без науки римо-католицької релігії.

Таксамо переведено основну реформу й у справі подружніх розводів. Тепер в Еспанії будуть признаватися законними цивільні розводи.

"SVOBODA" (LIBERTY)
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays and holidays at 81-83 Grand Street, Jersey City, N. J.
Owned by the Ukrainian National Association, Inc.

Edited by Editorial Committee.

Entered as Second Class Mail Matter at the Post Office of Jersey City, N. J. on March 30, 1911, under the Act of March 8, 1879.

Accepted for mailing at special rate of postage provided for in Section 1103 of the Act of October 3, 1917, authorized July 31, 1918.

SUBSCRIPTION RATES:
Three cents a copy

One year	$ 7.00
Six months	$ 3.75
Three months	$ 2.00

Foreign and Jersey City Rates:

One year	$10.00
Six months	$ 5.00
Three months	$ 2.75

ПЕРЕДПЛАТА:
Поодиноке число три центи.

На рік	$ 7.00
На пів року	$ 3.75
На три місяці	$ 2.00

В Джерзи Сити і Заграницею:

На рік	$10.00
На пів року	$ 5.00
На три місяці	$ 2.75

За оголошення редакція не відповідає.

З Канади належить посилати гроші лише на т. зв. Foreign Money Order.

Тел. „Свободи": Montgomery 5-0498. Тел. У. Н. Союза: Montgomery 5-1838

Адреса: "SVOBODA", P. O. BOX 346, JERSEY CITY, N. J.

ОБКРОЮЮТЬ ОСТАНКИ ПОЛІТИЧНОЇ СВОБОДИ

Серед рідних менше або більше фантастичних чуток про династичні амбіції польського диктатора Пілсудського приходить тепер нагло вістка, що польський уряд добивається тепер від сойму ухвалення спеціяльних прав для уряду. Відповідно до цього проекту, кабінет міністрів мав би право в часі, коли сойм не радить, видавати розпорядки, які мали би тоді силу закона, виданого соймом.

Опозиція проти уряду звернула увагу, що цього роду закон позбавив би сойм права видавати закони та перенїс би це право на кабінет міністрів, який у демократичній державі має виконувати закони, ухвалені парляментом, а не такі закони встановляти. Опозиція вказувала далі на те, що серед загального потоптання права свободи преси, зборів і організації сойм був одинокою платформою, на якій хтось в імени населення міг висказатися якотако свобідно про урядування уряду. Це посли могли зробити при нагоді обрад над новими законами, бо права інтерпеляції в такому розумінню, в якому воно відоме англійському, та навіть відоме було австрійському парляментови, в Польщі нема. Через те надати кабінетови міністрів право видавати підчас парляментарних вакацій декрети з силою закона значить стільки, що скасувати одинокy в Польщі трибуну для критики уряду.

Та урядова партія, як видно, нічого собі не робить з тих аргументів опозиції. Вона приготовляється перегнати проект через наради сойму без довшої дискусії та ухвалити його за кілька днів.

Опозиція починає тепер доказувати, що цього роду надзвичайні законні міри теперішній урядовій диктатурі зовсім зайві: адже уряд має в соймі подавляючу більшість. Якими способами вона не була добута, всетаки ця більшість дає урядови певність, що солідна більшість у соймі ухвалить урядови всякий поданий ним проект. Пощо тоді аж треба ставити надзвичайні проекти?

На це уряд поясноє на вступі до проекту, що Польща знаходиться тепер у такому тяжкому економічному й фінансовому стані, що урядови треба права видавати надзвичайні закони без повільности, викликаної парляментарними нарадами.

Новий проект є новим ударом в останки політичних свобід у тому краю, який платні агенти стараються звеличати як демократичну, західньоевропейську державу. Маємо тепер слово самих Поляків на те, що Польща нищить останню платформу свобідної критики уряду.

РОМАН ДМОВСЬКИЙ ПРО ПРИЛУЧЕННЯ СХІДНЬОЇ ГАЛИЧИНИ ДО ПОЛЬЩІ

(Докінчення)

Те засідання комісій, зложеної з представників усіх великих держав, відкрив Бота в дуже торжественім тоні. Він повідомив нас, що **„Найвища Рада" не може довше глядіти байдужно на пролив крови у Східній Галичині,** і постановила допровадити до перемиря між обома воюючими сторонами. А потім заявив Бота, що зівається добре, що українська армія з хвилею, коли перемиря буде заключене, стане разом побіч Польщі до боротьби з російськими большевиками. Нарешті запитав, чи польська делегації є тоїсамої думки, що „Найвища Рада": чи годиться на перемиря. Падеревський відповів на це кількома фразами, і закінчив заявою, що тому, що він незадовго вертається до краю, полишає ту справу до полагодження мені.

Супроти цього звернувся Бота з запитом до мене.

Я відповів, що наскількиїде про перерванння проливу крови у Східній Галичині, то ми вповні годимося з „Найвищою Радою". Нас та справа навіть іще більше болить, через те, що мусимо боронитися з людністю, з котрою ми шість століть жили згідно (?! Ред.) під одним дахом, а котру нашi вороги проти нас підюдили та узброїли.

„Отже панове, годитися на перемиря?" — запитав Бота.

— Цілком природно.

„Чи приймете умови, подиктовані „Найвищою Радою?" — запитав представник Злучених Держав Америки.

— Ні! — відповів я.

„Моїм обовязком — сказав Бота — є пригадати вам, що будучність Східньої Галичини лежить у руках „Найвищої Ради", і що вона не залежить від перебігу боротьби".

— Я це знаю добре, пане генерале, однакож моїм обовязком є поінформувати панів, що боротьба, ведена у Східній Галичині, є боротьбою за обезпеку цілої Польщі, а може й за будучність цілої Европи. Панове добре це знають, що Польща веде боротьбу з большевиками, котрі через неї стараються вдертись на Захід. Також знають панове і те, що большевизм панує в Угорщині. Большевицька Росія є відділена від большевицької Угорщини пасом землі, що називається Східньою Галичиною. Ми, Поляки, мусимо ту перегороду удержати, щоби не бути залятими большевизмом, що зрештою отворило би для нього цілу середню Европу. Знають панове також і те, що в боротьбі з большевизмом ми є полишені собі самим. А тепер легко зрозумієте, панове, що **до нас** належить диктувати умови перемиря, котре має закріпити за нами наше безпеченство.

„Отже які є умови панів?"— запитав Бота.

— Головних умов є три — сказав я, а то: 1) обсадження цілої Східньої Галичини польським військом. 2) Зреформування української армії антантсько-польською військовою комісією, а то так, щоби вона була спосібна до боротьби проти большевиків. А це значить, що треба усунути з неї всі большевицькі, австрійські та німецькі елементи. 3) Негайне віддання під контролю польського уряду всіх **жерел нафти,** щоби в цей спосіб перешкодити торговлі зброєю, до чого власне Україні її уживають.

„А коли „Найвища Рада" не згодиться на ті умови, котрі ви ставляєте?"

— Тоді ми зреалізуємо їх зі зброєю в руці! — відповів я.

На це заявив Бота, що представить наші умови „Найвищій Раді" і на тім закінчено перше засідання комісій.

Треба тут завважити, що власне тоді була в Парижі якась **українська делегація**, готова до підписання перемиря. І з цією делегацією переговорювала комісія Бота так, як попередно з нами.

На слідуюче засідання пішов я в товаристві військового експерта, генерала Розвадовського, що був тоді шефом польської військової місії в Парижі.

Бота повідомив нас, що „Найвища Рада" не годиться на наші умови перемиря і предкладає нам свої. Лінія демаркаційна між обома воюючими сторонами мала мати форму латинської букви "S". Вона лишала Львів по нашім боці, але **Дрогобич та Борислав — по українськім.** Автори тих умов рішучо не признавали, щоби тамошня нафта була польської народности.

Я зі свого боку відмовився від оброблювання подробиць того предложення і стояв твердо при наших умовах.

По короткій дискусії, в котрій ми ще раз повторили наші аргументи і в котрій мій товариш узасаднював їх з військового становища, засідання скінчилося на нічім.

Нарешті запросили нас третій раз.

Бота заявив, що „Найвища Рада" не змінила свого становища і жадає, щоби ми прийняли її умови.

Я йому відповів, що ми нашого становища не можемо змінити і тому рішучо тих умов не приймаємо.

Тоді председник Бота заговорив знову торжественним тоном, котрим говорив був уже на першім засіданню. Він заявив, що „Найвища Рада". спостерігаючися нашої відмови, поручила йому, щоби він поставив нам цілий ряд питань. Я очевидно заявив готовість відповісти на всі питання.

По кількох менше інтересних питаннях, на котрі я дав такі відповіди, які були можливі, **бурський генерал** почав говорити чимраз більше тоном лютеранського пастора-проповідника та сказав трагічним голосом:

„А тепер останнє питання. Великі держави, що зібрали своїх представників у Парижі для закріплення мира в світі, бажають собі перервати пролив крови, денебудь би це діялось. Чи **Поляки,** відмовляючись підписати перемиря на інших умовинах, як ті, котрі самі поставили, **беруть на себе відповідальність за дальший пролив крови** та дальші його наслідки?"

Я тимчасом обсервував Французів, генерала Леронда і барона Дегранда, як цей провідницький тон промовляє до їх французького смаку. Не хотячи псувати гармонії, заговорив і я тоном бурського генерала, а то так:

— Людський ум є слабий. Може і так бути, що ми помиляємось і не бачимо ясно. Одначе, по нашому переконанню, не для нас перериваеться пролив крови, і то на тих кількох місцях, про котрі бесіда. Ми є цього певні, що колиб ми заключили перемиря на пропонованих „Найвищою Радою" умовах і колиб ми прийняли її демаркаційну лінію, то вже на другий день малиб ми війну на тій самій лінії, але вже не з Українцями, а з большевицьким нападом. Коли отже великі держави, зібрані в Парижі для забезпечення світови мира, готові своїми засобами обезпечити нам мир і безпеченство від большевицького нападу, то я готовий до обговорювання умов, які нам предкладають.

На це сказав Бота: „Коли так річи стоять, то я не бачу іншого виходу, як лише повідомити „Найвищу Раду", що **наша нарада до нічого не довела".**

— Пане председніку — заявив я чемненько — і я думаю, що це лиш є одинокою можливістю.

Отже в той спосіб закінчила свою ролю комісія генерала Боти.

Здавалось би, що справа перемиря у Східній Галичині зістала полагоджена. Та вже на другий день прийшов до мене один поважний англійський дипльомат, людина, котру я знав і для котрої мав велику пошану.

„Приходжу до вас, пане, — сказав він — у справі того перемиря в Галичині".

— Як же це? — запитав я.

— Таж та справа вже полагоджена.

„Ні! Великі держави домагаються рішучо, щоби ви це перемиря підписали".

Цього було мені вже забагато.

— Великі держави, чи Англія? — запитав я.

„Приходжу до вас в імени великих держав".

Я бачив, що чесному чоловікови тяжко виконати свою місію, котру йому певно накинули проти його волі.

Отже я заявив йому ось що:

— Великі держави від самого початку вибуху війни на сході допустилися цілого ряду промахів, котрі тепер містяться і на нас і на членах антанти. Але це їх річ, бо це вони робили на власну відповідальність. Одначе тепер хочуть вони допуститись може одного з найбільших промахів, та хочуть, щоби ми на це дали свої підписи. Та моє сумління не позволяє мені приймити відповідальности за такий великий промах і тому ік найрішучіше заявляю вам, що я **того перемиря не підпишу.**

„Маю припорученння заявити вам, пане Дмовський, що коли ви відмовитесь підписати перемиря з Українцями на пропонованих „Найвищою Радою" умовах, то великі держави можуть поставити собі питання: чи оплатиться поносити рідні жертви в тій ціли, щоби ви на західній границі дістали те, що вам признає верзальський договір".

Була це, очевидно, погроза, що Поморя, Бидгощ та інші части пруської займанщини, котрі ще лишалися в німецьких руках, може антанта таки Німцям полишити, хоч по договорі вони вже належали до Польщі. Була це проба мене перепудити, отже бдарено у мій найчутливший нерв. Мусіло комусь дуже залежати на тім перемирю, коли вихопився ак за такий спосіб, котрий у польській мові має дуже погану назву.

Зза плечей того англійського джентельмена, що зі мною розмовляв, виглядав спритний валійський адвокат, котрого богатство метод я вже мав нагоду пізнати.

— Я, прошу вас, добродію, — сказав я — не маю в цій справі голосу. Це вже є справою великих держав знати, що варта їх підпис та їхня честь.

А по хвилі додав я ще:

— Вірте мені, добродію, що занадто вас шаную, щоби мені не зробило це великої прикрости, що власне з вами, я мушу вести отсю розмову. І тому прошу вас: скінчім її. І дальше ведення її не довелод до іншого висліду, як цей, що я свого підпису відмовляю. Але зa це я був би вам дуже вдячний, колиб ми поговорили про інші речі.

І так наша розмова тревала дальше, але до справи перемиря ми вже не вертались.

Підчас тої розмови звернувся я до мого гостя з ось якими словами:

— Хотів би я довідатися від вас правди про одну важну вістку. Іменно мені написали з Польщі, що той української старшина, який брав участь у попередніх переговорах про перемиря у Львові, чванився, немовбито англійський старшина всунув йому в руки позапечатана інших учасників карточку з такими словами: **„Не уступайте, а Англія вас підпре".** Чи то може бути правда?"

Мій Англієць підсміхнувся якось невиразно та каже:

„Коли це говорив український старшина, то це не є доказом, щоби не була правда".

— Маєте слушність — відповів я. — Це би було радше доказом, що це неправда. Шкода лише, що та вістка розійшлася по цілій Польщі, розбудживши всюди брак довіря до Англії.

Цим разом Ллойдови Джорджови не повелося.

Уже в короткім часі польські війська зліквідували українську армію та зайняли цілу Східню Галичину аж до румунської границі.

Ціла та паризька історія з перемирям доказує нам, скільки то треба нераз праці і сили волі, щоби сказати одно слово „ні!" Одначе не треба жалувати хоч би і якого напруження волі і змислів для висказання одного слівця, бо воно має серед деяких обставин величезну вартість.

По заліквідуванню української авантури (?! Ред.) у Східній Галичині ті, котрі хотіли її Польщі видерти, знайшлися в тім прикрім положенню, що не було її кому подарувати. Не було до цеї землі претендента, котрого можна би було урядово запрезентувати*).

Супроти цього почали були в територіяльній комісії конференції радити над умовами, під котрими можна би було признати Польщі Східню Галичину.

Президія комісії виступила була з проектом, щоби для частини Галичини на схід від Перемишля надати певного роду **автономію.** Наряди над цим продовжувались, але не дали ніякого позитивного висліду.

Отже ми, Поляки, не спішилися, здаючи собі з того справу, що **фактичне посідання цього краю** при рівночасній недостачі претендента до нього **усуває небезпеку** всякого дипльоматичного „замаху на наше посідання.

Можна було побоюватися, що варшавська влада (Пілсудський) виховає нам для Східньої Галичини претендента і що **Петлюра** стане такою могутністю, котра потім зажадає цеї землі для себе.

Однакож, приглядаючися ближче української роботі Пілсудського і знаючи дещо відносини на російській Україні, можна було згори передбачити, що з цього нічого не вийде.

Багато коштувала нас та робота, одначе **Червенською Землею****) нам за неї заплатили. Вона позістала нашою і є інтегральною частиною польської держави в границях, признаних великими державами.

Коштувало це немало тяжких жертв. Львів записав велику карту своєї історії, таку, якої не мало віддавна ніяке інше польське місто. В його обороні впало багато польської молоді, з якої виросли би були певно найспосібніші для Польщі люди.

Але та молодь виратувала для польської держави польську (? Ред.) землю, на котрій стільки поколінь Польщу будували і без котрої не може бути й бесіди про справді самостійну Польщу. (А чому? — Ред.).

*) Це велика лож. Адже з Камянці Подільським був диктатор д-р Петрушевич зі своїм урядом і з галицькою армією, а в Парижі були його представники. — Перекл.

**) Стара історична назва Східньої Галичини.

(Переклав **В. Левинський**).

ЛИСТУВАННЯ РЕДАКЦІЇ.

М. С., Бруклин, Н. Й. — Бажаємо Вам на новій дорозі щастя. Тільки запевняємо Вас, що не видержите в ніякій газеті довший час, коли не будете над собою працювати і писати кращі дописи. От недавно одна з тутешніх українських газет помістила допис одного нашого дописувача, ображеного за відкидування і поправу його дописів. Сам він пише, що робітник і богато не знає, але всетаки почуває себе в праві критикувати всіх українських діячів за цілих останніх 100 літ. І є газети, що таке містять. Ми не робимо цього й за те на нас „гніваються". Подібне є і з Вами.

С. Б., Ню Йорк, Н. Й. — Дякуємо за увагу. Трапляється таке не тільки в нас, але навіть у таким часописі як „Ню Йорк Таймс", де працюють тисячі людей.

П. Л., Арнолд, Па. — За відчити Рені Смита платять громади, в яких ті відчити відбуваються.

Ярогрин.

НАД БОГОМ-РІКОЮ

(Історичне оповідання).

(11)

— Що то може бути за причина? — питав сам себе, коли гавкіт не уставав. — Як би собакам не подобалися мої вартові, то були би гавкали від самого початку, відколи їх розставлено.

Лях не міг вснути через той лай собак, тимбільше, що лай не затихав, а ставав щораз сильніший і загальніший. Зразу гавкали тільки перед фронтом двора, коло фіртки саду; Ротмістр не подякує нам за тепер гавкіт чути було з правої і з лівої сторони.

— Хіба вовки занюхали наші коні і крутяться коло хутора — думав ротмістр. — Собаки знюхали вовків і з того вийшов такий концерт, що я не годен вснути. Делятицький казав мені, що в сих сторонах богато вовків, і що деколи вони загаяються аж до людських осель. Шастя, що наші коні в загорожі і що ними я там поставив варту...

Коли собаки зачали свою музику, Бігун троха підвівся. Його лише розяснилося, бо вияустити з руч, бо стільки сипочув неначе тупіт чвалючих ли, щоби обох вдержати в руконей. Саме під вікном згавкала собака і побігла далі. Той ще розбудив одного райтара. Він підвівся, сів і став наслухувати. Вхопив свого товариша за рамя, потеленав сильне і, розрухавши, спитав:

— Ти не чуєш нічого?

— Та що маю чути?

— Земля дудніть так, неначе би гнало кількадесять коней.

— Воно справді неначе так... Може би стрілити на алярм?

— А як то коні господаря? Ротмістр не подякує нам за те, що ми його розбудили без важної причини.

— То я піду до поручника і скажу устно.

Оба райтари встали. Тупіт вже дуже голосний і близький, неначе під хатою, нагло втих.

— Я таки стрілю на тривогу! — сказав один райтар і добув пістолю.

В тій хвили з сіна вистрибнув Бігун. Одною рукою вхопив одного райтара за карк, другого другою і став з усеї сили бити голова об голову. Третім ударі мусів обох ще вже готові. Бігун не хотів, щоби я його поцілила яка козацька куля. Заалярмовані стрілами райтари стали вибігати на двір. Заспані, зразу не годні були похопитися, чи то ворог наскочив на них, який і звідки. Котрий тільки показався на дворі, падав від кулі.

Коли стали гукати стріли, один вартовий, приголомшений Бігуном, очупяв. Чуючи стрільянину і баччи порожне місце там, де раньше лежав козак, він зараз доміркувався, що з цілої роти набуть не ли шиться ні одне жива душа.

— Можна би спастися, — міркував — як би двір горів. Всі кинулись би на ратунок того, що ще можна врятувати, і нікому не прийшло би до голови озирятися і пильнувати, чи хто втікає, чи ні.

Не надумуючися довго, райтар підсунув під вікно купу сіна і вікно відчинив. Зза печі вийшов горіючий не каганець і всунув його в сіно. Підійшов до дверей, відчинив їх і також до сіней викинув оберемок сіна. Коли сіно в кімнаті вже горіло і огонь став бухати вікном на подвіря, райтар вхопив клапоть горіючого сіна і кинув його на сіно в сінях. Коли і тут бухнула полонінь, райтар вискочив на подвіря. Що станеться з його товаришем, що все ще лежав непритомний, не подумав, — думав лише про власний ратунок. Гадав, що люди, задивлені в огонь, бухаючий з вікна, не помітять його і він чкурне в сад, а з саду в кущі. Та він підпалив хату на свою власну біду.

(Конець буде)

ЯКІ Є РОДИ ОБЕЗПЕЧЕННЯ.

Ми знаємо, що люди, які можуть потерпіти від вогню, лучаться в організацію, зобовязуються вплачувати до неї певні вкладки, а зате організація має заплатити їм шкоду на випадок огню. Це є так зване **обезпечення перед огнем,** або огнева асекурація.

Рільники, яких засіви вистановлені на небезпеку від повені, лучаться в організацію, яка за певні вкладки зобовязується повернути їм шкоду, спричинену градом. Це є **обезпечення проти граду.**

Подібний спосіб люди, які боються вломів, організуються в організацію, яка за певну грошеву суму зобовязується повернути членам шкоди, спричинені вломами. Це **обезпечення проти вломів.**

Власники худоби лучаться в організацію, яка зобовязується повернути кождому членови шкоду, спричинену пошестю серед худоби. Це т. зв. **обезпечення худоби.**

Крім цих родів обезпечення, добре в нас знаних, є ще багато инших гатунків обезпечення, менше в нас знаних.

До них належать: **морське обезпечення,** яке захороняє власників кораблів перед шкодами з морських небезпек; **обезпечення виставових шиб,** що захороняє перед шкодами, полученими з припадковим розбиттям дорогих виставових шиб; **обезпечення проти експлозій кітлів** і т. д.

Тих родів обезпечення є незвичайно багато, а люди ще щораз то нові роди видумують, значить: захоронення перед шкодою при помочи обезпечення застосовують до щораз инших небезпек.

Для обезпечення від ріжних небезпек є звичайно окремі підприємства. Хоч можна би так організувати організацію, що вона могла би займатися ріжними родами обезпечення, але для вигоди в заряді підприємством звичайно робиться так, що організація займається тільки одним родом обезпечення. Тому існують окремі асекураційні підприємства від огню, окремі для обезпечення від випадків у фабрицї, окремі проти випадків на морю. Лише виїмково лучиться асекурацію від випадків на морю з асекурацією огневою та асекурацію на випадок смерти з асекурацією проти випадків. Ще рідше трапляються організації, що приймають асекурацію проти всяких випадків, як примірком одно підприємство в Ню Йорку, котре приймає обезпечення людей проти випадків, домів проти вломів, підприємців проти випадків у фабриках, або проти злодіїства своїх урядовців, шиби перед розбиттям, кітлів проти тріснення.

Асекураційні підприємства можна поділити на групи. Одну групу становить так звана рільнича асекурація, що обезпечує проти випадків від ріжних нещасть природних. Іншу групу становить обезпечення на випадок недуги або каліцтва. Ще іншу групу обезпечення підприємців за покалічення робітників. Ще іншу групу становить обезпечення на випадок безробіття. Ще іншу — обезпечення кредиту. Ще іншу — обезпечення чесности урядовців. Кожда з тих груп має свої правила, себто мусить придержуватися спеціяльного поступування, коли вона має справді забезпечувати людей.

Дентист посварився з жінкою, аж хата тряслася. Пацієнт, що чув сварку крізь двері, питав:

— Чи зможете тепер вирвати мені зуб?

— Зуб? Цілу голову можу вам зірвати, такий я скажений.

З УКРАЇНСЬКОГО ЖИТТЯ В АМЕРИЦІ

ЧЕСТЕР, ПА.

Клюб Молодих Українок.

В нашій громаді нема може таких великих лідерів, та з того не виходить, що в нас нема життя. Навпаки, в нашій громаді беремося до дуже важної праці, бо організуємо нашу молодь.

Минулої осени наші хлопці зорганізували Молодечий Клюб і він проявляє велику активність. Вони згортають більля себе тут роджену молодь і вказують їй на її українське походження та потребу захо-вати свої українське імя і його підносити в повазі перед Американцями.

А тепер зорганізовано в нас **Клюб Молодих Українок.** Вже вписалося до нього 43 дівчат, у віці від 16 до 20 літ. Дівчата хочуть продовжувати працю своїх матерей, хочуть плекати українську мову і пізнати українську культуру, а крім того дбати, щоби дівчина з українським іменем була взірцем моральности.

Управа того Клюбу відзивається отсим до українських батьків і матерей, щоби підперли оту гарну програму Клюбу, щоби вписали до Клюбу своїх донюк, та послужили Клюбови своїми порадами і вказівками.

Збори Клюбу відбуваються два рази на місяць. Всякі виясненння можна дістати від заряду Клюбу, до якого входять такі наші дівчата: Марія Лебіцак, Марія Вовк, Ф. Ковваль, Ольга Стецула, Катерина Бартіш, Марія Закорчена.

Адреса Клюбу така:

AMERICAN-UKRAINIAN GIRLS SOCIAL CLUB,
4th & Ward Sts., Chester, Pa.

Ольга Стецула.

ШИКАГО, ІЛЛ.

З діяльности „Злуки Українських Товариств".

Дня 24. лютого ц. р., відбулися річні збори „Злуки Українських Товариств міста Шикага", на яких явилися представники.

Ці представники репрезентували слідуючі товариства: Укр. Православна Церква, Тов. „Боян", Укр. Народ. Сїч, ім. К. Трильовського, Тов. „Шевченка", від. 252 У. Н. Союза, Укр. Гор. Клюб з Сісеро, Тов. Хмельницького, від. 66 У. Н. Помочі, Відділ ч. 2, ОДВУ, Сестрицтво св. Ольги, Тов. ім. Шевченка, від. 141 У. Н. Помочі, Союз Укр. Самостійників, Клюб Укр. Танцюристів, школи В. Авраменка й Клюб Молода Україна.

Збори відкрив председатель д-р Скегар. Для переведення зборів вибрано на председателя о. В. Дякова, а Г. Семочка на секретаря.

Д-р Скегар здав справозданння з діяльности. Згадав, що тому два роки заснувано „Злуку Укр. Товариств", щоби поширити народну роботу в Шикаго. В тім часі заснувано в Шикаго ще другу „Злуку" з окремою і відмінною програмою. „Злука", про яку говорив д-р Скегар, урядувала народні свята та збирала на слідуючі цілі: Рідну Школу, інвалідів і УВО. За останніх 5 літ вислано заходами тих організацій, що працюють зі „Злукою", до краю через Об-єднання $4,700.

„Злука" витала в себе двох представників з УВО, двох представників зі „Свободи" і „Обєднання" і добр. В. Свистуна з Канади.

Д-р Скегар поляжував урядови Укр. Прав. Церкви за те, що відступив радо й безплатно галю на наради. Також співацьке тов. „Боян" все уряджувало концерти безплатно, а Сестрицтво св. Ольги приготовляло при привітах обіди чи вечері.

Покликаний до звіту п. Т. Сікорський не міг виконувати своєї праці як секретар, бо був хорий.

Касієр п. П. Пастух здав свій звіт і сказав, що остається в касі $22.95.

Гром. М. Тимчук потвердив звіти від імени контрольної комісії та поставив внесок на уділення абсолюторії й вотуму довіря уступаючому урядови, що присутні потвердили гучними оплесками.

Потім приступлено до вибору нового заряду:

Головою вибрано д-ра Скегара, а заступником п. А. Хомича; секретарем рекордсвим п. Д. Сікорського; фінансовим: секретарем п. Н. Бунька. Каса остається дальше в руках п. Г. Пастуха, а контрольна комісія складається з трох членів: І. Скульський, О. Штогрин і І. Мегас.

По внесках і ухвалах принято, щоби всі товариства, які належать до „Злуки", внесли до каси однорічну владку в сумі $5. Також принято програму на рік 1932, до якої входять народні свята: Шевченкове, Головінського й Листопадове, а далі Різдвяна коляда і приняття посторонних народних працівників.

По коротких дискусіях над дальшою працею і приреченням, що цього року „Злука" мусить взятися щиро до праці і не занедбувати такої справи як поміч Рідному Краєви та визвольна акція, делегати розійшлися в найкращобу настрою.

Гр. Семочко,
секретар зборів.

БАЛТІМОР, МД.

Шевченківське Свято.

В неділю, дня 28. лютого, відбувся у нас концерт в пам'ять Тараса Шевченка, полученний з малим представленням, під управою п. Івана Бойка.

Наші литовські приятелі запросили нас до литовської парохіяльної галі на Вест Сарратога вулиці. Отсе перший раз мали ми нагоду влаштувати концерт у самім центрі міста й не диво, що гала була переповнена.

Перед представленням вигосив гарно обдуманє слово наш парох о. В. Маньоський, а по нім говорив по литовськи литовський священик о. Менделес, котрий представив Литовцям, хто був Тарас Шевченко.

По тім отворилася заслона, а на сцені побачили ми старого дідуся, як розмовляє з внуком, та сина, що приходить з коршми і викидає старого з хати. Представленнє було дуже повчаюче.

По представленню виступив в українських строях церковний хор, зорганізований при укр. греко-кат. церкві, й відспівав під проводом дірігента, п. Івана Бойка, наш національний гимн, а по нім ряд пісень, переплітуваних ріжними деклямаціями і сольовими виступами з грою на скрипці і фортепяні.

Хор і солісти вивязалися добре й публика не щадила виконавцям оплесків. Казали, що такого концерту ще не було в Балтімор. А старші радувалися, що було на святі так багато тут родженої молоді та що та молодь брала активну участь у святі.

Додам тільки, що народня робота пішла би тепер краще, коби тільки ми призабули своє „Я", а більше думали про загальне добро. Тоді була би в нас згода і любов і більший запал до праці.

Андрій Корчинський.

МІТІНГИ ВІДДІЛІВ У.Н.СОЮЗА

ДЖЕРЗИ СИТІ, Н. ДЖ. Тов. Укр. Клюб Поступовий, від. 70, повідомляє своїх членів, що місячний мітінг відбудеться у вівторок, 15 березня (марта), в годині 7.30 вечір, в гали під ч. 72 Морріс ул. Довгуючі членів мають прийти і вирівнати свої залегласти, а коли не можуть заплатити, то для таких члени вистараються Товариство о позичку в У. Н. Союзі. — Микола Лішнянський, предс.; Ст. Гладкий, фін. секр.

ПОСМЕРТНА ЗГАДКА.

В четвер, дня 10 березня 1932 р., помер Микола Майброда, член Тов. Дністер, відділ 361 У. Н. Союза в Ню Йорку. Повідомляється членів Тов. Дністер, що похорон відбудеться в понеділок, 14 березня, в годині 9-тій рано, з погребового заведення п-ні Яремової, 129 Ist 7-ма улиця, Ню Йорк, Н. И.

Вічна йому память!

Ілія Гузар, предс.

ВСТУПАЙТЕ ГРОМАДНО В ЧЛЕНИ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗА.

ЦІНИ
НАЙНИЖЧІ В НЮ ЙОРКУ
АЖ ДО ПЯТНИЦІ
18 МАРТА (Березня)

ШИНКИ ВУДЖЕНІ (ПЕРЕДНІ БЕЗ КОСТИ)
15 ЦНТ. ФУНТ

КОВБАСА вуджена-сїкана
25 ЦНТ. ФУНТ

СВІЖІ РЕБЕРКА
12 ЦНТ. ФУНТ

СВІЖІ ВЕПРОВІ КОСТИ
6 ЦНТ. ФУНТ

Щоб ви могли оцінити зниж-ку цін і товар, який продаю, треба наочно переконатись, а тоді побачите, що не тільки оголошення говорить правду, але в тім самім протязі часу багато заощадите.

СМАЛЕЦЬ
(свого топлення)
10 ЦНТ. ФУНТ

ВЕПРОВА СВІЖА ПУЛЯДВИЧКА
(FRESH TENDERLOIN В ҐОВБАСКАХ)
20 ЦНТ. ФУНТ

ВУДЖЕНКА
краяна в пластинки
„MORELS PRIDE"
½-фунтова пачка
10 ЦНТ. ФУНТ

Це, що я виставляю у вікні чи в моїх шафах і на гаках, є тогосамого сорта.

ТІЛЬКИ СВІЖЕ.

P. Stasiuk

124 - 1st Avenue
між 7-мою й 8-мою вулицею білий дім у бальору
NEW YORK, N.Y.

„ЗАПЛАЦІЩЬ З МНЄЙСЦА".

Семен скинув шапку й чіхався в голову. Біля нього збирався гурт цікавих та перешіптувався.

— Прошен заплаціть з мнейсца два злоте кари, за то, жесьце поїлі коне. Відзіше пшецеж табліцен: „поєне бидла взброньоне".

— Та виджу, паночку, хайби повилазили! А воно до дому три милі. Ріка замерзла, а дехудобина напється... До коршми не піде...

— Мнє то ніц не обходзі, мусіце заплациць...

— Подаруйте, паночку, той раз... Я вам не жалую двох злотих, бігме заплатив би, якби мав. Та ось вивіз я на ярмарок 12 пацят і разом з ними назад домів вертаюсь.

— Мнє то ніц не обходзі, мусіце заплациць, а не, то подам до сонду і заплацице 15 злотих...

— Та коли я видів 15 злотих? Жартуйте здорові, паночку! Та як хочете, то за ті злоті возьміть собі одно пацятко Бігме, варта, здорове, грубенькє...

Хвилина мовчанки. Семен стоїв без шапки з батогом в руці, а пацята крутилися на возі, миркали куценькими хвостиками та голосно похрумкували.

Трохи призадуми, а відтак, пацятко під паху тай до хлопа:

— Як сен не зглосіце до другей сьроди, то просе пшепадне...

Семен в пояс вклонився. Затягнув шапку на голову тай видрапався на віз.

— Вйо, сива, та куди-бо!

Коні нерадо скручували в бік, звертаючи голови до криниці.

— От бісова личина! Пирогів не їла, а пити хоче! Та куди!...

Розсівся вигідно на мішку тай махнув батогом.

— От купець знадився! Алем таки одно пацє продав за два злотники. А в місті давали по півтора...

— Алеж, Маряно, що вам стрільло до голови, купати дитину в такій горячій воді. Температура тієї води майже сорок ступнів.

— Прошу пані, що там така мала дитина розуміється на температурі.

З ЖІНОЧОГО РУХУ.

ВІДОЗВА ДО УКРАЇНСЬКОГО ЖІНОЦТВА АМЕРИКИ.

Сестри Українки!

Підписаний комітет для влаштування Першого Конгресу Українського Жіноцтва Америки та Управа Союзу Українок Америки звертається отсим до Вас, та до всіх українських жіночих організацій, товариств, сестрицтв та клюбів у преважній справі першого Конгресу Українського Жіноцтва Америки.

У цілім світі, у всіх культурних народів, жіноцтво здобуло собі рівноправне з мужчинами місце у всіх справах громадського життя. Як читаємо, навіть у Туреччині, в Японії, Китаю та в Індії, де жіноцтво донедавна цілком було виключене з громадських справ, настала корінна змінна й жінки беруть живу участь у народнім життю. В Індії та Китаю жіноцтво нарівні з мужчинами бореться за відродження й визволення рідного краю. Чи ми, українські жінки, мали би остати поза ними, поза жіноцтвом отсих, до недавна відсталих азійських країв?

Ми живемо в Америці, де жіноцтво здобуло собі рівні права на всіх полях громадянського життя, де жіноцтво забирає голос у всіх народних справах, у всіх громадських питаннях. Тисячі жіночих організацій, товариств та комітетів працюють в Америці, скликають конгреси, наради, беруть участь у політиці, впливають на опінію, на напрям громадських справ. Все те відбувається день в день кругом нас. Ми живемо серед цього великого жіночого руху — а властиво побіч нього. Чи годиться нам, Українкам, оставатись позаду них, начеби ми не дорослі до тогосамого рівня, на якім стали Американки?

І українське жіноцтво в Европі вже не те, що колись було. Воно сміливо бере участь у боротьбі за волю рідного народу, не лякаючись воєнного терору, переслідування, вязниць, а навіть смерти. Українське жіноцтво в Европі видало з поміж себе такі визначні письменниці та патріотки, як Олена Пчілка, Леся Українка, Наталя Кобринська, Ольга Кобилянська, Катря Гриневичева, Ганна Барвінок, Людмила Старицька, Марко Вовчок, Ганна Грінченко; організаторки та виховниці, як Ольга Ціпановська. Марія Русова, Константина Малицька, Христя Алчевська, Олена Кисілевська й інші.

В рядах Січових Стрільців були українські жінки, що зі зброєю в руках життя наставляли за волю України, як Олена Степанівна, Софія Галечко, Гандзя Дмітерко, Павлина Михайлишин та інші. Серед мученяків, що дали життя за рідний край, сяє імя Ольги Левицької-Басараб. Тисячі українських жінок у старому краю працюють в українських комітетах, товариствах, захоронках, школах, а десятки тисяч є діяльними членицями українських організацій. Українська жінка в Европі стала активним, свідомим борцем за волю рідного народу.

Американські Українки! Було би це справді соромом для нас оставатися позаду наших сестер в Европі. В гірших та в багато тяжчих обставинах, нераз у голоді й холоді й нераз під загрозою вязниці, кара знущань, наші сестри в Европі трудяться для рідного народу. Ми живемо в далеко кращих умовинах, у більшій вигоді, в лїпших матеріяльних обставинах, в краю волі та свободи, де не грозять нам вороги переслідування. Чи можемо ми остатися позаду них? Чи гірші ми від них, гірші від американського жіноцтва? Чи у нас менше свідомости, менше сили волі, менше енергії, менше серця, менше характеру?

Прокинімося, згуртуймося, подаймо собі руки від одного кінця Америки до другого. Створім крїпку жіночу українську армію патріоток та робітниць на народній ниві! Покажім світови та всьому українському народови, що ми нарівні з мужчинами хочемо носити народні обовязки, нарівні з ними забирати голос у народних справах. Обєднаймося для цеї цїли та створім крїпку, могучу організацію українського Жіноцтва Америки.

В тій самі цїли скликується на днях 28, 29 і 30 травня б. р. до Ню Йорку Перший Конгрес Українського Жіноцтва Америки, на який запрошуємо всі українські жіночі товариства, сестрицтва, клюби й організації, що істнують в Америці; взагалі — все українське Жіноцтво Америки.

На конгрес запрошено як представницю українського жіноцтва з Европи посолку Мілену Рудницьку, що славно заступала українські справи на ріжних міжнародних конгресах, перед парляментарами у Лондоні і т. д. Прибудуть на конгрес і делегатки поважних американських організацій міжнародного значіння. На конгресі цім будуть референти про організацію українського жіноцтва в Америці, про співпрацю з американськими організаціями, з українським жіноцтвом в Европі, міжнародними жіночими організаціями, Жінка робітниця, мистецтво, асиміляція наших дітей виховання, жінки в політиці, вдома, в праці і т. д.

Громадянки, до праці, до організації! Пропагуйте всюди думку конгресу. Дискутуйте про неї. Де є жіночі організації, товариства, сестрицтва чи клюби, вибирайте делегаток, причиняйтеся датками до кошів конгресу. Де нема ніякої жіночої організації, закладайте їх, щоб вислати делегаток. Не відкладайте! Зробіть це негайно, бо час не стоїть. **На конгрес Українського Жіноцтва Америки!**

Віримо, що на цей поклик відозветься все українське жіноцтво Америки та обійше свій перший конгрес масово. Комітет доложить усього труду, щоби цей конгрес сповнив свою задачу. Тепер, Громадянки, на Вас черга, щоб цей Конгрес випав як слід і щоб українське жіноцтво не постидалось. Отже до праці й до стрічі на Конгресі!

За Комітет Першого Конгресу Українського Жіноцтва Америки: Юлія Ярема, голова; Антоніна Латишевська, касієрка; Анастасія Вагнер, секретарка, Катерина Гупалова, Анна Мулик, Анита Кмець, Марта Фецко, Катерина Баран, Павлина Дерек, Катерина Дроздяк, Софія Кузів, Анна Мацїйовська, Анна Мельничук, Марія Петренко, Юлія Піщак, Анна Теслян, Анна Онищук-Варнер, Франціс Якович, члени.

За головну управу Союза Українок Америки: Олена Лотоцька, голова; Павлина Авраменко, містоголова; Катерина Шутакївна, секретарка; Марія Ленчук, касієрка.

Просимо також усіх приятелїв і симпатиків ідеї надсилати свої датки на адресу:

Чеки і моней ордери виставляти на те саме імя.

Українські часописи просимо цю відозву передрукувати.

— Рушо, маєш папіроски?

— Так, але сумніваюся, чи будеш їх курити.

— Такі недобрі?

— Ні, добрі, але не дістанеш.

—o—

Батько. (до синка): Стидайся! Вчитель сказав мені, що ти не хочеш учитися писати!

Син: Та я'і так, як виросту, то матиму тайпрайтерку.

ПРОТОКОЛ

РІЧНОГО ЗАСІДАННЯ ВИКОНАВЧОГО КОМІТЕТУ ОБЄДНАННЯ УКРАЇНСЬКИХ ОРГАНІЗАЦІЙ В АМЕРИЦІ.

(Закінчення)

(9)

Слободян не є проти особи д-ра Цегельського. Однак Обєднання не може брати на себе таких зобовязань, яких виконання не є легке. Не так давно д-р Цегельський вибрався заходами американської політичної партії в обїздку, в часі якої виступав проти Обєднання. Ми не мусимо таких справ закривати, але мусимо щиро і отверто про них висловлюватися.

Кедровський мотивує своє внесення: Коли над справою застановлятись серіозно, то навіть, як би ми спромоглися на створення української катедри при університеті Коломбія, мусимо усвідомити собі, що намічені в листі особи в науковім світі нічим особливим не відзначились. Тому, коли булаб можність здобутися на українську катедру в університеті, найкраще на таку позицію надався свіжий чоловік, кваліфікований, тут незнаний, і проти якого не буде ніяких закидів з політичного боку.

Каштанюк уважає, що лист д-ра Цегельського і вся дискусія над ним не повинні бути проголошувані в протоколі з нинішнього засідання.

Д-р Мишуга: Про ту справу вже знають деякі люди в Ню Йорку. Ми не можемо її промовчувати, бо потім проти Обєднання піднесуться закиди, що коли піднесено проект такої ваги, то його злегковажено.

Стеткевич заявляється за підтримання справи і ясне становище, — щоби не дати злобним людям атута в руки в їх роботі проти діяльности Обєднання.

Мурашко має вражіння, що всі, що звертаються до Обєднання, хочуть грошей, а Обєднання приймає одні за другими постанови про підтримування жертвами рідних потреб. Коли люди будуть читати протокол з засідання, то будуть мати вражіння, що ми тут лише думали над збірками рідних фондів, забуваючи на теперішню тяжку кризу.

Слободян: Вирішуємо всі ті справи, які предложені. Ніхто не накладає податків, бо підтримування Рідного Краю се річ щирого відношення і патріотизму нашої імміграції. Хто не може зложити допомоги, того ми не можемо вспівати.

Внесення Кедровського, підтримане о. Гунаком, принято одноголосно.

(Листа д-ра Цегельського не подається до публічного відома на його власне бажання, яке він надіслав до Обєднання по нарадах Виконавчого Комітету).

Буката порушує справу неактивности Шкільної Комісії й відчитує свої завваги щодо оживлення Рідної Школи в Америці, подаючи ріжні інциденти поганого поведення гронадян супроти учителя і школи.

Стеткевич подає, що члени Шкільної Комісії мали добру волю, а коли Комісія не робить нічого, то вина спадає в першу чергу на громадянство, яке відноситься до справи Рідної Школи в Америці байдужно. Завдяки накликам Комісії введено по українських школах в Америці здебільша однакові шкільні підручники і це вже треба вважати великим успіхом.

Д-р Мишуга пропонує вісдолати уваги п. Букати до Шкільної Комітісї й від її імени предложити звіт.

(Проголошено при звітах Комісій).

Д-р Галан вносить резигнацію з урядів заступника голови Екон.-Госп. Комісії і тростіса Національного Фонду.

Над резигнацією вивязується дискусія.

о. Гундяк пропонує, щоби резигнації не приймати.

Слобдян: Резигнацію можна вносити на конгресі, а не на річнім засіданню Головної Управи. Не приймати. На конгресі розумілося, що д-р Галан репрезентує Стрілецьку Громаду. Бажалось, щоби Стрілецька Громада мала в Головній Управі свого представника.

Д-р Галан пояснює, що через своє заняття не має змоги бувати на засіданнях Екзекутиви чи комісій.

Кедровський: Економ.-Госп. Комісія розпочала певну акцію, про яку була мова в звіті. Треба провадити переписку і власне та робота буда в руках д-ра Галана. Його резигнація може припинити цю роботу, бо нема ким його заступити. Признає, що д-р Галан не може брати участи в засіданях, бо навіть отсе річне засідання, замісць в жовтні, відложено до листопада тільки тому, щоби д-р Галан міг на нім бути. Однак він не мусить бути на всіх засіданнях; можна ріжні справи полагоджувати переписков.

Д-р Мишуга: Коли д-р Галан резигнує, то певно має до того надзвичайно важні причини. Отже вносить, щоби приняти до відома його заяву. Внесення, підтримане Стеткевичем, — принято.

Дармограй ставить внесення, щоби замкнути річне засідання Головної Управи Обєднання. Підтримує Кедровський. — Принято.

Грицей стверджує вичерпання всіх точок нарад та дякує всім членам Головної Управи за участь в нарадах і в год. 10.30 вечером замикає засідання.

Д-р Л. Мишуга, секр.

PRESS REPORTS ON UKRAINE AND UKRAINIANS.

UKRAINIAN GROUP PROTESTS POLISH RULE IN UKRAINE.

Mass Meeting Is Held Here; Resolutions Sent to League, Stimson.

300 ATTEND SESSION.

At a mass meeting of 300 Ukrainian residents of Passaic, Clifton and Garfield, held yesterday afternoon at the Ukrainian National Hall, 212 President street, a resolution was adopted protesting the "alleged "Polish atrocities in Western Ukraine." The meeting, sponsored by the Passaic Branch for the National Rebirth of Ukraine, was presided over by Michael A. Pypiuk,

Theodore Swystun, a Philadelphia lawyer, addressed the gethering, giving a vivid picture of conditions which he said existed in Western Ukraine, which, under the St. Germaine Treaty, was ceded to Poland.

The resolution of protest will be forwarded to Sir Eric Drummond, secretary of the League of Nations; to the British under-secretary for foreign affairs, and to Henry Stimson, Secretary of State at Washington.

The resolution, in part, says:

"That we, American citizens of Ukrainian descent, protest the execution of sentence upon the Ukrainians convicted at Lwow, Stryj, Berezany, Tarnopol and other districts, for the following, to wit: That the polish courts have no jurisdiction to try Ukrainians for treason committed against the State of Poland, because the Polish Government has itself neglected or refused to comply with the Minorities Treaty entered into March 14, 1923, with respect to the guarantee to Ukrainians of Home Rule and Minorities Rights as therein provided.

"We continue to demand that the League of Nations create an international commission, composed of representatives of the Minorities Treaty of 1923, to investigate the conditions now existing in Polish prisons and Polish courts, the methods of the Polish State police and of the court officers in the conduct of prosecution of criminal actions against the Ukrainians of Eastern Galicia, and to report to the League of Nations the results of their inquiry, making such recommendations to the League as are immediatly necessary for the relief of Ukrainians from the regime of Polish terror in said territory."

(The Daily Herald, Passaic, N. J., Manday Eve., March 7, 1932.)

МОЯ ФАНТАЗІЯ.

Я горюю по кімсь то, кого на землі
Ніколи в своїм житті не стрінув —
То ангел з горюч'ю зорю на чолі,
Гість небес, від мене полинув,
То плід незнаюданої палкої мрії,
Легкий образ сонцішнього світа,
Земської краси и вічним пирії,
То висновок, журa поета —
І я в тузі, і горюю по ній
І люблю її вічною любовю —
І довго й тиш, коли в журбах почий
Підливає вона д'безголовю.

Митро Пасічник.

ЗЗА КУЛІС ЯПОНСЬКОЇ ВОЄННОЇ ПОЛІТИКИ.

Про що йде Японіям у теперішній війні в Манджурії? Їм залежить на тамошніх залізницях, копальнях, банках. А якаж причина обстрілювання Шанґаю та Нанкіну?

Китайский бойкот.

Японці подають офіціяльно як причину бойкот своїх товарів Китайцями. Першою точкою ультимату, що його дістав шанґайський губернатор Ву, було домагання, щоби заборонив усякі протияпонські бойкотові організації. Насідком бойкоту потерпіли Японізі за 1931 р. лише в Гонконгу, та Шанґаю шкоди на 11 міліонів фунтів стерлінгів. Усюди, де є китайські купці, устала всяка торговля з Японіями. Японія мусить привозити ріжі із Сіяму. Та тамошня торговля і млини є в руках Китайців і так увесь привіз ріжу до Японії зупинився. Подібно є в англійськім Сінгапурі, в малайських державах і французькому Індокитаю. Подібно терпить японська торговля в Злучених Державах (у Каліфорнії впав японський банк, бо на нього наложили рун китайські вкладники) і в Мексику. Війна цей бойкот іще скріпила.

У Японії володіє шляхта.

Японія згідно з конституцією є конституційною монархією. Має парлямент, партії, вибори. Та це все лише на око. В дійсности володіють у Японії шдяхотські роди. Доказує це склад нинішньої влади. Президент міністрів Інукаі має синів державними секретарями; його дочка є жінкою міністра закордонних справ Йошізави. Міністер Сузукі це його свояк, міністер освіти Такоями його шурин. Уся влада споріднена. Крім робітничих партій всі інші: з феодальних родів.

Гамагучі — впав жертвою військової партії.

Частина старих шляхотських родів зуміла дістати в свої руки і промислові підприємства. З бувших самураїв (лицарів) сталися капіталістичні магнати. Військову шляхту вони усунули на задній плян, а саме за влади партії Мін-Сейто, якої провідником був Гамагучі.

Той політик згодився на лондонській конференції на зменшення японської корабельної програми. Військова партія проголосила його зрадником ідеї Великої Японії і він згинув в атентаті.

Таксамо було з бувшим міністром фінансів, Інуєм. Його вбили за це, що був прихильником щадження та що виступив проти міністра військових справ, щоби до Манджурії висилати півтори дивізії війська.

Генеральний штаб почав забирати політичну офензиву, а що має великі впливи на цісарському дворі, довів до того, що слабого міністра війни, Угакі, усунули, а на його місце дали „сильного" Мінамі.

Побіда генерального штабу.

Від 1930 р. генеральний штаб старався довести до війни з Китаєм. Залогу в Корей скріпили з двох дивізій на три, армію в Манджурії збільшили. Влада не хотіла піддатися волі генерального штабу та не починали війни. Та це й не вдалося, бо генерали хотіли війни.

Шпигун Накамура.

До війни в Манджурії прийшло наслідком убийства Накамури. Накамура був шпигуном, а для замилення очей мав посаду вчителя в Манджурії. Вбийство Накамури приняло міністерство закорд. справ до відома, але й генеральний штаб хопився того як доброї нагоди. Закордонне міністерство хотіло проголосити в часописах, що в Манджурії вбили вчителя Накамуру. Однаке Накамура був не лише вчителем, але також капітаном! На вчителю не залежало би, зате вбити офіцира, цеж страшне! Военна партія розкинула по краю летючки, в яких взивала до піхти за вбийство. Підбурювачі розбурхали найнижчі інстинкти та довели до війни.

ЯК КОРОВИ... ЗАПЛАТИЛИ ПОДАТОК.

Колиб ще жив старенький Бен Акіба, то сьогодні не міг би висказати своєї думки, що, мовляв, „нема нічого нового під сонцем". Є ще річи нові, нечувані й невідомі. І ось це, що трапилося недавно одному власникови більшого фільварку в західніх окраїнах Польщі, п. В., належить саме до цих несамовитих, ще нових пригод.

Всім відомо, що із звірят платять, посередньо через свойого хазяїна, податок тільки пси. Чому саме пси, важко сказати. Мабуть тому, що такий „вірний товариш" зуміє вам цілісінку ніч вити до місяця, чого, наприклад, не потрапить канарок. Що за псів платять податок, кожний знає, але що корови заплатили податок за свойого хазяїна, про це мабуть ще ніхто не чував.

Одного дня — як пише катовицька „Польонія" з 24. січня ц. р. (ч. 2620) — у помішчика п. В. зявився судовий екзекутор і з солодкою міною зажадав пару тисяч золотих за незаплачені податки.

Помішчик приняв екзекутора дуже сердечно, прохав покріпитися, але коли цей зажадав грошей, рішучо, хоч чемно, відповів:

— Ні сотика готівочки не маю — робить, що хочете!

— В такому випадку я мушу зафантувати деякі речі.

— Фантуйте собі, голубчику, що вам тільки до вподоби, хочби навіть тещу. Нічого не поражу; готівки ні звідки не можу видістати, хоч як я старався!

— Могли би пан дідич позичити! — радив екзекутор.

— Позичити? Та від кого? Горожани без сотика. Приватні банки також. А урядові й півурядові фінансові інституції не позичать, бо ніхто з моїх свояків не служить у „вищих нинах".

— Рад-не-рад зафантував екзекутор в дідича 150 коров, а коли прийшов день ліцитації, нанів людей і під особистим доглядом загнав стадо на торговицю до місточка.

Прибутя 150 коров, ще й до того з представником владі, виклікало в місточку нежабіяку сензацію. На торговиці окружила корови й екзекутора товпа людей, що перешіптувалися між собою:

— Ось бачите, навіть і екзекутор не сороміться людської праці!

Або

— Пане сікутор, а батогом цю красу, бо непристойно заховується та занечищує місто!

Зацікавлення було справді велике; щож, коли тяжкі часи! По кількох годинах вдалося екзекуторови продати одну корову за кільканацять золотих, а дальше ніхто не хотів купувати.

Бідний екзекутор не знав, що з коровами робити. В теч ку їх зложити не можна та й до аресту замкнути годі.

По телефонічній нараді з урядом скарбу, тимбільше, що в місточку не було навіть такого заїзду, деб можна було передержати корови, постановлено загнати 149 коров знову на фільварок бувшого їх власника, п. В.

І коли втомлений до краю та зажурений екзекутор в товаристві коров прибув на фільварок, брами були зачинені, а їх власник за ніякі скарби не хотів впустити коров до стаєн.

— Як це, пане ласкавий, — пояснював. — Таж ці корови є вже власністю скарбу. Переболів я втрату й мушу вам сказати, що я навіть вдоволений. Не вінен я нічого скарбови, а що найважніше, хоч як мені приємно, але не буду вас бачити. Бо то знаєте... гість не в пору гірш Татарина!

— Але що я зроблю з цими коровами? — бідкався нещасний екзекутор.

— Цього вже не знаю! Ми люди з села не знаємо так у сього, як ви, в місті... З певністю у ваших параграфах є написано, як воно робиться...

По довгій розмові врешті решт п. В. дався переблагати й дозволив умістити корови в свій стодолі, звичайно, за зворотом... коштів удержання. Треба признати, що не використав безнадійного положення екзекутора й подав дуже приступну ціну: золотого від штуки денно, аж до чергової ліцитації.

Але 149 коров то 149 золотих денно.

І виявилося, що по кількох тижнях, коли надійшов новий термін ліцитації, кошти удержання коров перевищили значно суму незаплачених податків.

В податковому уряді запанувала розпука. Екзекутор прикликав день, в якому народився і став екзекутором. І врешті: зрезигновано з податкових належностей п. В., а надвишку з коштів удержання за корови вчислено на рахунок чергових податків.

Таким то чином корови заплатили податок за свойого хазяїна.

ПОДЯКА.

Хвальний Уряде У. Н. Союза!

Я, нижче підписаний, складаю отцею дорогой щиру подяку головному урядови У. Н. Союза за таке скоре виплачення посмертного в сумі $1,500 по моїй дружині бл. п. Параскевії. Також складаю щиру подяку урядови і членам братства св. Андрія Первозваного, від. 66 У. Н. Союза, що так численно взяли участь в похороні моєї дружини. Взиваю всіх тих, що ще не належать до Союза, щоби вступали численно в ряди У. Н. Союза і попирали тільки свого одинокого такого сильного Батька, як У. Н. Союз.

Леон Федиляк,
член від. 66 У. Н. С.

Дідусь відвідав внуків. Внуки бавляться, а вкінці підбігають до нього та тягнуть за ноги.

Дідусь: Ов, діти, а це що знову? Ви чого витягаєте мені ноги?!

Діти: Бо тато каже все, що як дідусь витягнуть ноги, то тоді нам усім буде добре.

ДРІБНІ ОГОЛОШЕННЯ

МИРОШ МИХАЙЛО
АРТИСТ-МАЛЯР
Малюю церкви, образи для іконостасів, декорації для театрів і всякі роботи входячі в обсяг артистичного малярства.
41 EAST 7th STREET, NEW YORK, N. Y.
Цінники і оферти висилаємо на жадання безплатно. 47-60

Біль у вухах
Лежання чи постріл у мізок усувається швидко лікінем
ПЕЙН - ЕКСПЕЛЄР

Д-Р ЮРІЙ АНДРЕЙКО
УКРАЇНСЬКИЙ ЛІКАР, ХІРУРГ І АКУШЕР
153 AVENUE B.
NEW YORK, N. Y.
(межи 9. і 10. ул.)
Тел. ALGONQUIN 4-8625.
Урядові години: рано від 10 до 11, вечір від 6 до 8, а в неділі після умови.

ВЗОРИ
Вінка, хитки до вишивання D. M. C. і стемпльовані ріки. Пішіть по каталог зо!
UKRAINIAN BAZAR,
170 E. 4th St. New York, N. Y.

ПЕТРО ЯРЕМА
УКРАЇНСЬКИЙ ПОГРЕБНИК

ЗАЙМАЄТЬСЯ ПОХОРОНАМИ В BRONX, BROOKLYN, NEW YORK І ОКОЛИЦЯХ.
Tel.: Orchard 4-2568
129 E. 7th STREET, NEW YORK CITY

ТАРЗАН І ДОРОГОЦІННОСТИ З МІСТА ОПАР. (86)

Могамед Бейд, начальник арабської охорони, яка провожала Вепера й лейді Грейсток, уже давно приглядався лейді Грейсток. Та раніше, коли ще був живий Ахмет Зек, він боявся навіть незначним рухом, чи поглядом показати свое зацікавлення цією красуною. Тепер справа була зовсім інша. Між ним та лейді Грейсток стояв лише Вепер, отся християнська собака, якої не гріх убити, щоб самому заволодіти жінкою.

—o—

Могамед Бейд був певний, що Вепер має в себе також оті дорогоцінности Опару, які в нього були раніше в таборі. Маючи в своєму посіданню ті дорогоцінности й красную жінку, Бейд буде мати рай на землі. Він рішив, що треба вбити Вепера, щоби виконати всі свої наміри. Подивився знову на лейді Грейсток і не міг відірвати від неї своїх очей, такою красуною вона йому видавалася. Підїхав до неї ближче, користаючи з того, що Вепер тримався далі.

„Чи ви знаєте, куди вас везуть"? — запитав Бейд. „Хіба ви хочете стати частиною султанського гарему"? Лейді Грейсток нічого не відповіла й з гнівом відвернулася геть. „Ви можете уникнути такого страхіття, як продаж у султанський гарем. Я пособлю вам". Могамед Бейд підїхав ближче й схопив лейді Грейсток за плече. Вона з огидою відвернулась, а потім з гнівом крикнула: „Ти злодію! Лиши мене, або я покличу пана Фрекольта!"

Могамед Бейд відсахнувся геть, а потім з притиском почав говорити: „Ніякого „Фрекольта" тут нема, а є Вепер. Це той білий пес, злодій. Він брехун і вбийник. В цілій долині ріки Конго не знайдеться подібний йому злочинець. Він повів банду Ахмета Зека, щоб зруйнувати ваш дім. Він слідкував за вашим мужем, щоб заволодіти його золотом і дорогоцінностями. Він дурить вас, щоб здобути ваше довіря. Тепер він везе вас до султана в гарем!"